

Roofridder Robbie en Wilde Wilma

Jochen Till
Zapf

bontekoe

Roofridder Robbie en zijn trouwe knaap
Snotneus zaten aan tafel.
Voor hun neus stonden twaalf
wilde zwijnen.
En twaalf schalen met aardappels.
En twaalf grote potten Nutella.
En roofkok Roberto zette nog twaalf
enorme bakken vla op tafel.

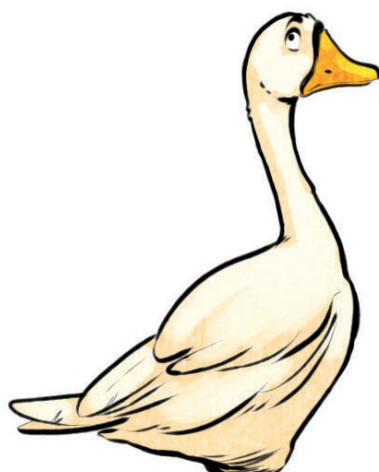

Robbie en Snotneus snapten er niks van.
Zo veel ontbijt kregen ze anders nooit.
Het was zeker een feestdag vandaag.
“Is het soms kerst?” vroeg Robbie aan
zijn vader, roofridder Ronald.
“Nee,” zei Ronald. “Dan zou er buiten
sneeuw liggen.

En dan eten we gebraden gans
in plaats van wild zwijn.”

“Is het dan ... hatsjoe! ...
Pasen?” vroeg Snotneus.

Snotneus is overal allergisch voor.
Voor kaas bijvoorbeeld.
Vooral op de pizza.
En voor dennenappels.
Vooral als Robbie ze voor de lol in zijn
neus stopt.
Snotneus kan ook niet tegen feestdagen.
Als hij ook maar denkt aan Pasen,
moet hij al niezen.
“Nee, Pasen is het ook niet,” zei Ronald.
“Dat is het net geweest.
Ik heb nog buikpijn van de eetwedstrijd.”

Tijdens Pasen wedde Ronald met de paashaas wie er meer kon eten.

Ronald won met 100 eieren.

De paashaas kreeg er maar 99 op.

Toen barstte hij.

“Dan is er zeker iemand jarig!”

zei Robbie.

“Ik hoop dat ik het ben!

Waar zijn de cadeaus?

Ik wil een grasmaaier om op te rijden.

Met een dubbele uitlaat en een kanon erop!”

“Nee,” zei Ronald.

“Je bent pas over twee maanden jarig.”

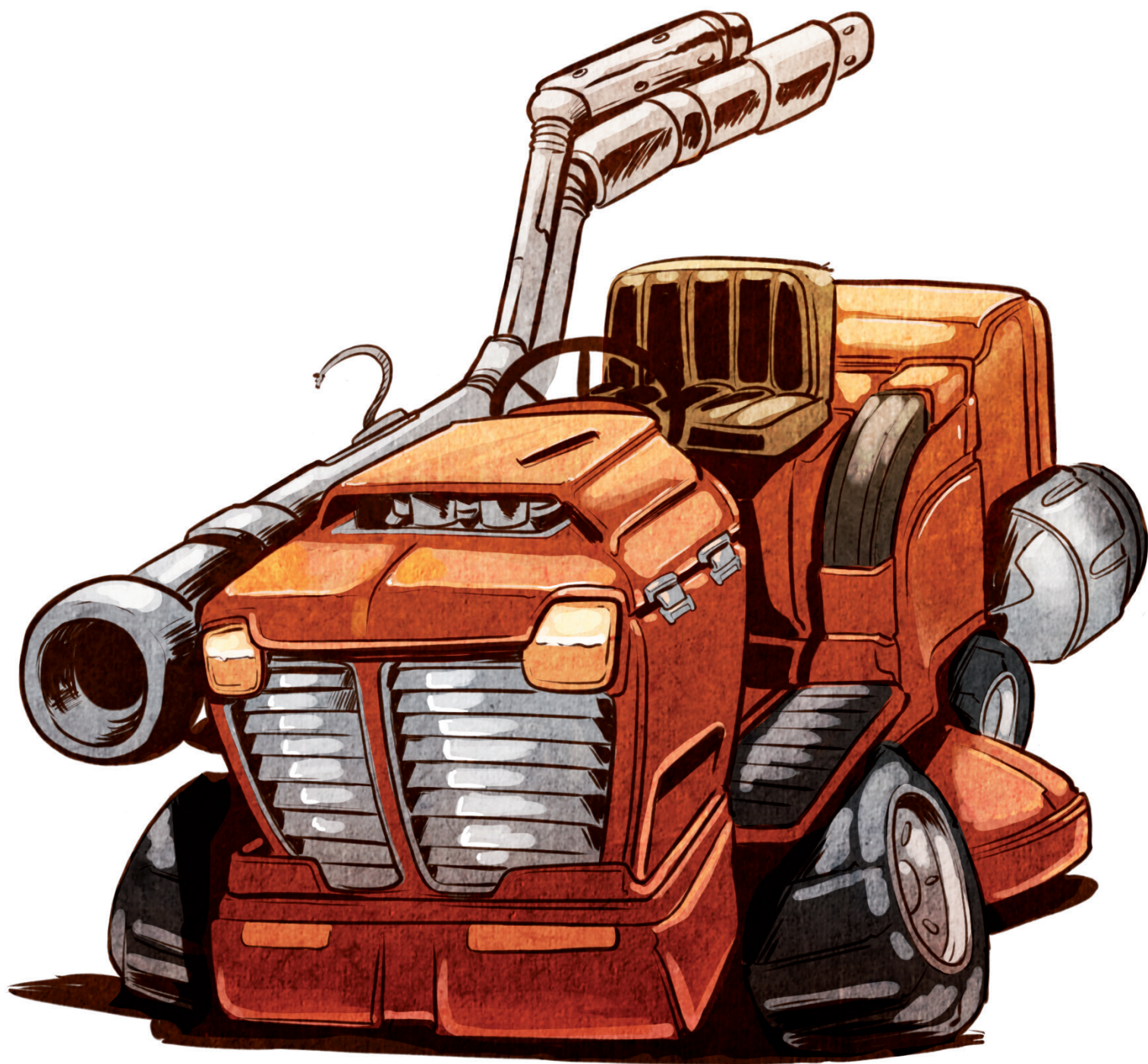
“O. Jammer,” zei Robbie met een zucht.

“Ja, maar ... hatsjie! ... wat is er dan vandaag ... hatsjoe! ... voor bijzonders?”

vroeg Snotneus.

“Waarom ... hatsjoe! ... is er zo veel te eten?”

“We krijgen bezoek,” vertelde Ronald.

Bezoek is ook leuk! dacht Robbie.

Als er iemand op bezoek komt, krijg ik vaak ook een cadeau. Bezoek is bijna net zo leuk als jarig zijn. “Wie komt er dan?” vroeg hij. “Je oom Waldemar,” zei Ronald. “Hij is op doorreis. Hij gaat naar zee. De roofzaken gaan niet goed. Daarom wil hij nu piraat worden.”

“En wanneer komt oom Waldemar?” vroeg Robbie.

“Met het ontbijt,” zei Ronald.

Hij keek op de klok. “Maar hij is te laat. Ik zei nog, het ontbijt is om acht uur. Niet om vijf over acht.”

Zijn dikke buik knorde hard.

“Ik ben het zat,” zei Ronald.

“We hebben lang genoeg gewacht. We eten vast een beetje.

Maar niet meer dan één stuk vlees en vijf aardappels.

Het is niet netjes om alles al op te eten voor je bezoek komt.”

Een halfuur later waren er van de wilde zwijnen alleen nog botten over.

Alle schalen, bakken en potten waren leeg.

Ronald had er het meeste van gegeten.

Hij likte net zijn vingers af toen oom Waldemar de kamer in kwam.

Ronald en Waldemar omhelsden elkaar stevig. “Sorry dat we zo laat zijn,” zei oom Waldemar.

“We stonden in de file.

Er reed een beer op een nijlpaard.

Die twee waren zo langzaam! En dik. Niemand kon erlangs.”

Robbie kende de beer met het nijlpaard wel.

Hij had een hekel aan die beesten.

“Is er niks meer te eten?” vroeg oom Waldemar.

“Ik heb honger gekregen van die file. Ik dacht dat je zei dat er ontbijt zou zijn.”

